

VIITORUL ROL

MIHAELA DUMBRĂVĂ

Cu o stagiune în urmă, Teatrul „Ion Vasilescu” lansa pe scena bucureșteană pe Angela Bocancea, autoarea piesei *Eu sint tatăl copiilor!* Același teatru, cu o echipă de actori tineri, condusă de regizoarea Olimpia Arghir, pregătește în premieră absolută o nouă lucrare a Angelei Bocancea, comedia: *Nana cu șapte lacăte*. Din distribuție, am reținut-o pe Mihaela Dumbravă, care, în ciuda tinereții ei reale, va întruropa pe decana de vîrstă a distribuției, „moașa Lia”.

Mihaela Dumbravă și-a început cariera de actriță la teatrul din Baia Mare. Aici, a în-

tlîuit-o pe Lizzic Mc Kay, eroina lui Sartre — unul din cele mai îndrăgite roluri din cele aproape patruzeci pe care le-a jucat în nici zece ani de teatru. În '67, Mihaela Dumbravă s-a transferat la Teatrul „Al. Davila” din Pitești, pe aceea căruia a jucat mult: Iovanca (*Mesterul Manole* de Valeriu Anania), Magda (*Arcul de Triumf* de Aurel Baranga), *Soacra* (*Nora și soacra* de Goldoni), Maria Cantacuzino (*Bălcescu* de Camil Petrescu), M-lle Mouche (*Topaze* de Marcel Pagnol), Doamna Fleor (*Croitorii cei mari din Valahia* de Al. T. Popescu), Simona Levesen (*Scurt program de bossanove* de Radu Cosașu) și altele. Rolul care i-a lăsat aici cele mai frumoase amintiri este cel al Arinei din *Io, Mircea Voievod* de Dan Tărchilă. Din stagiunea '69—70, face parte din colectivul Teatrului „Ion Vasilescu”, unde personalitatea actriței s-a impus de la început; de pildă, în Antonia din *Floarea de cactus* de Barillet și Gredy, și în Zoe din *Fetele Didinei* de Victor Eftimiu — rol care, de altfel, i-a adus un prim premiu, la Concursul Național de creație și interpretare teatrală din 1971. Au urmat: Galea — *Intr-un ceas bun* de Victor Rozov; Mirela — *O fată imposibilă* de Virgil Stoenescu etc. La televiziune, Mihaela Dumbravă este o prezentă activă. Pe micul ecran, a creat câteva personaje demne de reținut: Ruxandra din *Trei generații* de Lucia Demetrius, Magda din *Marele rol* de Tudor Negoită, Maria din *A cui e vina* de Paolo de Vin-suza, Lena din piesa cu același titlu de Ariosto...

„Lia este un personaj frumos — din punct de vedere uman, și din punctul de vedere al actorului. Este o compoziție, care-mi oferă prilejul unei deosebite fantezii creatoare: o pensionară, cu dreptul de a munci patru luni pe an, și care beneficiază de acest drept mai ales din dorința de a nu rămîne singură. A muncit toată viața, nu și-a preocupat eforturile nici o clipă, pentru a-și ajuta familia. Azi, din familie nu i-a mai rămas nimeni. Lia face parte din galeria eroinelor generoase și înțelepte; deși la o vîrstă înaintată, trăiește și lucrează în societatea noastră nouă, înțelege că singura împlinire autentică este de a-și justifica existența prin muncă, în mijlocul colectivității. Firește, simte nevoia să-i ajute pe oameni și să le aline durerile fizice și sufletești. (Uitasem să spun că acțiunea piesei se desfășoară în locul unde vin pe lume oamenii — într-o maternitate.) Inițial, personajul avea o biografie mai săracă, fiind înzestrat cu o singură caracteristică, așa-zis „comică”, surzenia — defect fizic neplăcut pentru orice om, la orice vîrstă. Am discutat cu autoarea, care a fost receptivă la unele sugestii ale mele, și i-a îmbogățit, substanțial, datele. Deci, o adevărată compoziție...”

Mărturisesc că între mine și Lia s-a născut o mare prietenie. Sper ca din afecțiunea noastră reciprocă să rezulte, pe scenă, un om adevărat, din toate punctele de vedere”.